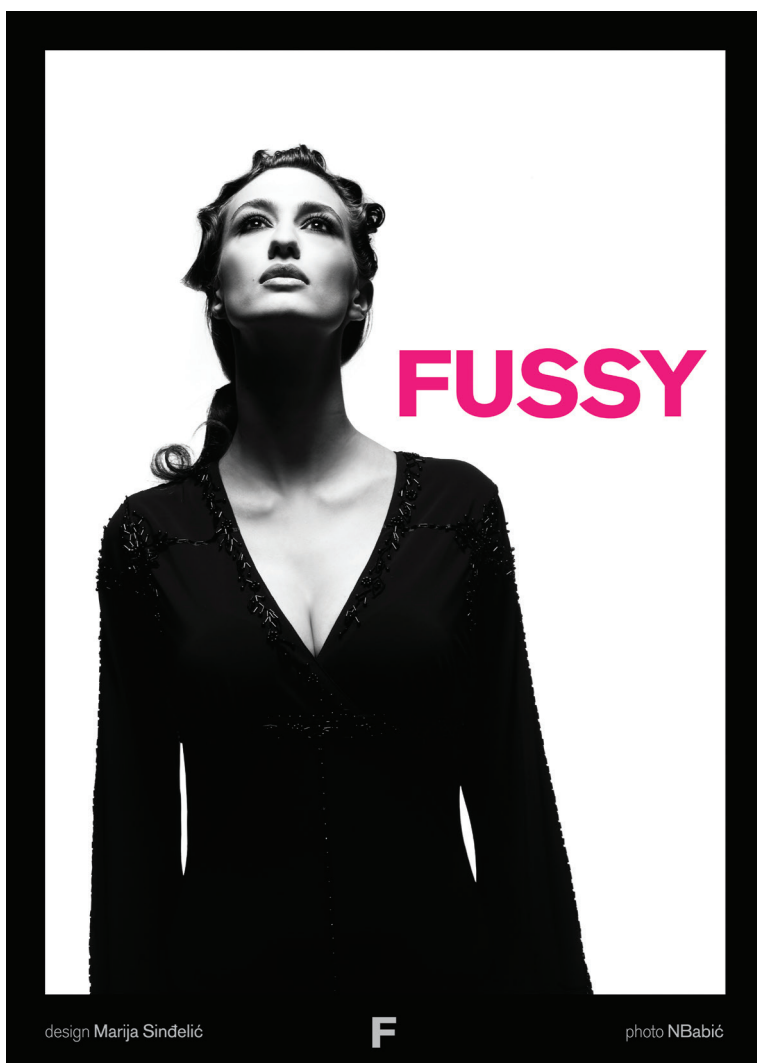

ТЕМА IV

„СРЦЕ МЕ БЕЗ ПРЕСТАНКА
ВУЧЕ ЗА ДАЉИНОМ
И ЉЕПОТОМ НЕВИЂЕНИХ
КРАЈЕВА” (АНДРИЋ)

FUSSY / дизајн: Марија Синђелић / фото: Небојша Бабић

ΟΓΛΕΔΑΛΟ

СРЦЕ ЈЕ (КАО) КОМПАС

Љубав за даљином, за нечим за чиме жудимо, за немогућим је оно што нас одржава у животу. Срце које нас као компас усмерава ка нечим недостижним ни само не зна куда жели да иде. Можда не треба ни да зна. Међутим, радозналост као у некој подмуклој игри преовладава и покушава да надмудри срце. Али због чега желимо да побегнемо? Због чега желимо да идемо још даље?

И кад одемо негде, осећамо као да нисмо довољно далеко, никада није довољно добро. Увек имамо потребу да залазимо дубље, да непрегледно начинимо бистро јасним, да видимо чега све има тамо далеко и зашто нема краја нигде.

Међутим, све те чињенице бацам у воду и у тренутку секунде одлучујем да изађем из свих тих оквира и препустим се осећају да ме води. Затварам очи.

У мени се ватра распламсава и настаје бура. Устајем са мале дрвене клупе, враћам књигу у торбу и крећем ка неутабаном путу прекривеним лишћем.

Новембар је. Позна је јесен и лишће је одавно опадало у Бањичкој шуми остављајући гране голим за снег који ће их заменити за који месец. Лишће које ми шушка под ногама прекрива по који кестен који је одавно испао из своје чауре и сада је, као лептир, потпуно слободан да тумара овим шумама.

У даљини видим мали мост који изгледа оронуло и као да ће се сваког трена срушити. Занима ме шта се налази преко тог моста. Поточића, који на лето пресуши нема, иако би у ово доба године требало да га буде, тако да, ако паднем, испод мене ће се наћи само још једна велика гомила разнобојног лишћа.

Прелазим преко моста док ми чизме запињу за оронуте даске. Гомила шипражја ми блокира пут, али успевам да дођем до друге стране шуме.

Осећај је сада другачији. Импресија је другачија. Ваздух и ветар су другачији. Хладније је. Размишљам да се вратим назад, али распламсани немир и кључалу крв у жилама ветар сада леди. Нимало пријатан, као да се шуња око мене, као да ме изазива да одем даље, односи ми мисли вртложним покретима дубље у шуму. И опет се јавља та жеља да досегнем крај шуме.

ОГЛЕДАЛО

Пулс ми се смирује, затварам очи. Покушавам да видим и осетим зов природе мислима.

Прелазим преко неколико утабаних стаза који ме воде ка можда једином решењу за моју неукротиву природу. Волела бих да можете да осетите све што ја тренутно видим и да видите оно што осећам.

Испред мене се налазе редови витких јабланова постављених тако мирно да делују скоро нестварно, као најлепше алеје ружа поређане у такву композицију да просто пожелите да разрушите ту пластичну идилу.

Са обе стране пута налазе се непрегледне нијансе наранцасте које се преламају у златну и црвену што дубље залазим. Полако се стапају са бојом неба, опет неубичајеном за ово доба године.

Иако осећам као да шетам сатима, ручни сат показује другачије. Казаљке показују седамнаест часова и чуди ме што сунце још није зашло.

Ветар постаје јачи и осећам како ми продире кроз џемпер и ешарпу, као да хоће да ми објасни нешто, као да не жели да наставим даље. Још увек нисам дошла у срце шуме и чини ми се да је све даље. Ипак срце кивно одлучује да види шта се крије у најдаљој тами овог луга и моје радозналости. Ветар који носи лишће као да ме изазива да га пратим. Свет добија другу боју. Импресија се опет мења. Све боје још јаче осећам.

Природа се поиграва са мојим умом, а разума одавно нема. Срце ме води у непрегледне пределе ове шуме, али све, као чудом, постаје исто. Није довољно добро.

Пулс ми блокира мисли. Због чега не могу да га пронађем?

Због чега ми разум не дозвољава да пратим срце?

Жуто лишће постаје тамно браон, ваздух је пепељасте боје, а смог се спушта све ниже. Више не осећам боје. Све је исто. Мрачно је, веома.

Златне боје су нестале, али ветар није. Доста јако ми дува у прса као да ми говори да се склоним одавде, да не припадам овде, да моје место није овде. Сунце је зашло иза хоризонта и не враћа се. Крв у жилама ми се више не леди, али осећам страх. Страх од непознатог. Овај осећај није ми познат и не знам шта да радим. Осећам као да упадам у велико сивило.

Алеја јабланова више нема. Жбунови и грмља као да су их заменили. У мени сада преовладава страх и размишљам да бежим. Желим да досегнем крај, али се окрећем.

Отварам очи. Све око мене делује другачије, али познато, као већ виђено. Као да сам поново на клупи...

Вероватно има нешто у томе што не можемо да се домогнемо те непрегледне даљине. Узалудно упорно трагамо. За другим делом дуге, за поларним ноћима, за најдубљим делом шуме и погрешним

ОГЛЕДАЛО

стазама које нам често промене живот. Иако се све налази баш ту, испред нас, унутрашњи мир никада није потпун. Нешто нам стално заглашује мисли.

Месечина никада не може да нам обасја прави пут, онолико колико ми желимо. Некада је то боље. Некада је боље да не знамо шта нас чека на другом крају дуге. Некада је боље да кренемо погрешним путем, јер се у његовој тами можда крије то што би нам обуздало бурни унутрашњи немир.

Волимо све што немамо, и то је нормално, али некада је боље да останемо ту где јесмо.

На периферији шуме.

Тамара Лугоња

Четврта београдска гимназија Београду

Ментор: Проф. Ивана Бокић Крагић

ПУТ У СРЕДИШТЕ ЕЛЕКТРОНИКЕ

Испред мене огромна дрвена врата. Бојажљиво, дрхтавом руком хватам кваку и улазим.

Светло, непознатопространство. Мношто степеница, пењем се полако. Изнад моје главе бицикл, виси. Затварам очи, сео сам. Педале се саме врте. Сунчева енергија осветљава пут. Чврсто се држим и мој пут неизвености почиње.

Дугачак тунел, у облику решетке. Све решетке граде коцку кристалне структуре, а у шупљинама дијамант. Куглице су свуда, зову се атоми. Везани су неким тајним везама, облика обрнуте осмице. По тим нитима круже мање куглице. Убрзавају, црвене се и пуне енергијом. Мој бицикл убрзава. Врти ми се у глави. Повратићу.

Куглице су се откачиле, напуштају стазу. Сада су слободне. Остала је само шупљина. Бицикл проговара „Генерација 2015/2016”. Шупљине почињу да се попуњавају, ми се возимо даље.

ОГЛЕДАЛО

Испред нас поље, на почетку знак плус +. Пут је двосмеран, лете шупљине, мимоилазе се са електронима који пролазе у супротном смеру. Сви се крећу неправилно, сударају се и мењају правац. Ми се крећемо у правцу електричног поља. Не журимо, брзина нам је просечна. Можда чак и мала. Дрифтујемо.

Наилази друго поље, на почетку полицајац, зауставља нас. Читам, пише Ерстед. Помислих „Данац„. Промрља нешто и рече да наставимо.

И настависмо. Врте се педале све брже ка излазу. Наш пут још траје.

Стефан Бијелић

ЕТШ "Михајло Пупин" Нови Сад

Ментор: Проф. Весна Пругић Милеуснић

КИША И ШАПАТ ВЕТРОВА

У години када сам неправедно осуђен и бачен као псето међ зидове ове зграде, изгубио сам све оно због чега сам се називао човеком. Онако отуђен од јачине свих својих емоција, те чак и уздаха и дрхтаја јадне душе, нисам био исти. Постао сам звер. Стравични урлици и дозивање свемоћних звезда испуњавали су дрхтави ваздух око мене и нагонили свакаким и никаквим мислима. Често сам сањао мајчине сузе и њено ужасно вриштање док су ме у ноћ одводили и предавали забору у руке. Након тога би зидови око мене постајали све ужи, а пулсирање у уху све гласније и теже. Никада нисам знао да се изборим са тим налетима и бујицама успомена што се попут врелог жара припијају уз моје образе и комешају у мору емоција. Моје мисли већ годинама жуде некаквим новим и чежњивим даљинама у којима бих можда пронашао себе. Затворим очи довољно јако да се пред њима осликају плаве нити и дубина простора потребног да бих разумео свет. У таквим налетима недостајања стегнем изгризене усне и замислим ово крхко тело наспрам Зида плача и задрхтим. Непремостиве творевине једне цивилизације су довољно јаке и кадре да одгурну било какву људску сујету што таложи чежњу при погледу у небо.

Нешто неодређено и непознато се налази тамо горе и мами сваки уздах и трзај мог бића, па онда годинама покушавам да замислим неке нове бесконачности и звезде. Загрлим себе у свим оним сибирским зимама и нашминкам сећања тек толико да ме одведу некуда. Памтим последње деценије свога живота кроз неку маглу и дим који се разлеже ваздухом и предаје миру прошлости. Даљина је оно што ствара пустаре и ништавило у мојој свести, јер понекад заиста желим да осетим мирис мајчине коже и топлину дома у којем сам оставио себе. Фијукање борова и далеких планина иза којих се рађа сунце довољно је да учини да нестанем и одем. А онда ме ледени зидови прикују за земљу и тек тада схватим колико сам сићушан и безначајан у бескрајној колотечини живота. Дешавало се да ме фијукање оштре кошаве наведе на помисао једне виолине, те стегнем песнице и осликам увек исте очи што ме свуда прате. И тек тада ми се јави онај стари осећај којим

ОГЛЕДАЛО

сам доспевао до нових универзума и шума. Бивајући све даље и хрлећи све више, додиривао сам божанске воде и устукнуо пред Дантеовим паклом.

Непозване и сетне песме узрујале би тада читав један свет око мене, те бих осетио земљотрес у дубини душе и остао немо закопан у сећању. Исписивати голу и нетакнуту таблицу моје савести, значи исто што и наново умирати. То је оно на шта се своди живот једног бедног затвореника који покушава да разуме све оно што га је убило. У таквим налетима недостајања и чежње, започињао бих писмо.

„Теби, што чуда чиниш свакога трена,

Спусти своје очи и погледај на ме. Хоћу ли заиста и ово мало провести крај трошног прозора, тежећи непремостивим и невиђеним зидовима једне људске душе нагледане ужаса? Рођен сам, Боже, у једном малом месту, не оваквом, не голом. Био је то тајанствени ковчег препун мистерија и нечег што ни сам нисам схватио.

Признајем, Господе, сневао сам даљине, пружао невине руке онима што су ме шчепали, али и даље остао достојан нечијих суза. Зар је грех дозволити јадном срцу да жели и воли оно за шта није сигурно да заиста постоји? Јесам ли каткад изустрио оштре речи док сам тражио спасење и милост, док су ме отимали од породице и свега онога за шта сам живео? Дешава се, заиста – побегнем бесконачном небу те замишљај свој живот у некој другој стварности и бити. И тада заболе последње речи моје свести и тек онда изгубим себе.”

Необично је говорити о ономе што обузима моје тело док рука дрхти и исписује последњу наду и молитву. Дању ме разарају унутрашњи монолози које водим по замишљеној киши и шапату ветрова. Потом додирнем врело чело и осетим узаврелу крв и тешку неправду. Чудовиште у мени прескаче све кавезе и доспева на површину тек када чујем смех. Некаква чудна и необјашњива реакција погађа сваки делић мога тела када схватим да сам остао сам и напуштен од свих. Од себе.

Звекет металних кључева тргнуо ме је из замишљености оног јутра када је све престало. Кроз сивило ми навиру сећања и начин мог одвођења тиранину и столицу. Приковали су ме за њу, а хладан зној и шок који је након тога уследио одржали су ме у свести. Ледене капљице воде сливале су се низ моје тело и осетио сам како ми чупају и секу косу. У мојој глави су наместо уплашених откуцаја пулсирале слике далеких крајева и ја сам замишљао свој смех што одјекује кишним пределима. Руке су лагано опипавале латице угрожених цветова и мојим папилама раширило се укус рајског меда и сунца. Певушио сам једну баладу у којој се непрестано помињу утеха, слава и спасење. Соба је наједном постала празна. Осетио

ОГЛЕДАЛО

сам мрак и тишину пред својим очима. У мени се расплину чудна и сасвим збуњена врелина која ми помути сва чула и мисли. На тренутак ми је читаво тело горело и осетио сам топлину једне Сахаре и Гобија. Био сам срећан. Видео сам тај кез на свом лицу док су ме благе руке одвлачиле из сржи постојања и водиле сетним крајевима. Започињао сам нове кораке ка нечему што је исписано у свим светим књигама и препричано древним прецима. Спустио сам руку ка свом срцу, а наместо њега откуцавала је звезда. Летео сам.

Моника Бутачевић

Гимназија Врањачка Бања
Ментор: Мр Драгослав Ђуровић

У ДИВЉЕМ ШОПИНГУ

Лиза беше обична петнаестогодишњакиња двадесет првог века. Лишла је у гимназију, бесконачно причала мобилним, сликала селфије, имала доста другова, знала све пекаре, сладоледџинице, посластичарнице и тржне центре у кругу од педесет километара, уздисала за дечацима, пратила модне трендове, свађала се са родитељима и била као и све остале петнаестогодишњакиње.

Једног дана је истрчала из куће јер није могла да слуша мајчину дреку. Отрчала је до једне шуме и кренула кроз њу. Изненада виде неку пећину, уђе у њу, а онда изгуби свест.

Пробуди се и запањи видевши да је у најмодернијем граду света – можда модернијем и од Њујорка. Улице беху од белог, глатког камена, зграде невероватно високе и блиставе, а неке чудне ствари су лебделе небом плавим попут азура. Лиза је запрепашћено и задивљено бленула око себе. Изненада виде девојку која јој је прилазила. Имала је необичну фризуру, а одећа јој беше веома смела. Деловала је импресивно. Изгледала је као да лебди над плочником. Коса јој је била уплетена у многобројне пунђице, носила је црну јакну, мајицу која је откривала стомак, имала је лепе минђуше, панталоне јој беху уске и допирале су до колена, а на ногама је имала патике задивљујућег изгледа. Изгледала је веома модерно, много модерније него оне популарне девојке у школи.

Непозната девојка се насмеши и рече: „Гао, ја сам Алијата. Како се зовеш?“ „Ја сам Лиза.“ „Какво ти је то име? Без увреде, али одећа ти је прилично старомодна.“ „Ове фармерке су најновији модни крик!“ „Види, овде такву одећу носе само они оперисани од моде. Одакле си?“ „Долазим из Београда.“ „Београд? Чекај, мислим да сам чула за то место. На часу историје.“ „Да, вероватно јеси. Где сам?“ „Ово је Ајмаро.“ „Ајмаро? Где је то?“ „Видиш оне две реке? Оно је Сејан, а оно Дилог.“ „Никад нисам чула за те реке.“ „Види, Сејан се некад звао Сава, а Дилог Дунав, бар тако мислим.“ „Тако се зову у мом времену! Значи, ми смо на месту некадашњег Београда? У ком сам времену?“ „Да, овде се простирао Београд. Ово је тридесет пети век. Три хиљаде петстота година, ако баш хоћеш да будем прецизна.“ „МОЛИМ?!?“ „Хеј, немој да вичеш. Види, под хитно ти

ОГЛЕДАЛО

треба нова одећа и фризура. Хоћеш ли да ти помогнем?” „Да, хвала. Извини због вике.” „Ма нема проблема.”

Алијата поведе Лизу у дивљи шопинг. Лиза је очарано бленула око себе. Испред ње су се појављивале све новије и луђе зграде. Град је био ултрамодеран. Док су шетале, Алијата је објашњавала Лизи шта је шта. Лиза сазнаде да Алијата исто има петнаест година, али и да је једна од најмање модерних девојака у граду јер има јако строге родитеље који јој не дозвољавају никакве лудачке операције, бушења тела, тетоваже, превише изазовну одећу нити било који облик дотеривања који је неприкладан за петнаестогодишњакињу. Били су, по Алијатиним речима, веома строги и конзервативни, што је Алијату доводило до лудила. Такође је сазнала да су они предмети на небу заправо превозна средства. Девојке су обишле неколико тржних центара, покуповале доста одеће, накита и сличних ствари, а онда Алијата доведе Лизу кући, те је дотера. Лиза се дивила како Алијатиној спретности, тако и модерној кући. Све је било од стакла, камена и егзотичног дрвета. Алијатина соба беше незамисливо лепа. Алијата је упознала Лизу са својим љубимцем, змијом Лил. Лил је била дружељубива и лепо васпитана змија. Имала је велики тераријум.

Алијата касније показа Лизи своју школу. Лиза је само зурила. Школа беше огромна, модерна и пријатна. Изгледала је као замак, а око ње беше огромно двориште. У дворишту се чак налазио и базен. Ту беше гаража за разна лебдећа возила, а у дворишту беше пуно животиња. У огромном тераријуму, великом као ормар, било је неколико змија, у другом, који беше исте величине, беше пар корњача, било је неколико стубова и поред сваког кућица за псе, пред њом чиније за храну и воду, а за стубове беху везани пси: велика дога, хрт, мастиф, далматинац, лабрадор и многи други. Ланци беху довољно дугачки да пси могу да трче по читавом дворишту, али нису могли да изађу из њега. Такође је било и неколико мачака које су лежале свака у својој корпи и спокојно преле. У једном кавезу величине телевизора беху мишеви: сиви, бели, пољски и други. У једном делу дворишта беше језеро окружено клупама, а у другом велика башта пуна цвећа и украсног биља. Алијата објасни: „Ученици хране и купају животиње, одржавају двориште и брину о башти. Тако се учимо одговорности, а то никад није досадно. Кад имамо одмор, можемо да се поиграмо са животињама. Слободно их помази, врло су питоме и умиљате.” а Лиза испружи руку и помази бернандинца који одговори веселим кевтањем и махањем репа.

Кад је видела унутрашњост школе, Лизи застаде дах. Била је велика као двадесет аеодрома и веома лепа. На зидовима су висиле цртежи, слике, везене мараме и слично, „То су наши радови.”

ОГЛЕДАЛО

објасни Алијата, „Једном недељно имамо двочас уметничког изражавања, а тад стварамо те радове.” „Прелепи су.”, прокоментариса Лиза, а Алијата јој показа неке слике: „Ја сам их насликала.”, похвалила се, „Ти си рођена уметница.”, изрече задивљена Лиза, а Алијата се наклони, „Хвала. Хоћемо ли даље?”, упита и поведе Лизу.

Лиза је видела учионице. Биле су простране и осунчане, а клупе беху уредне и лепе. Такође је видела школску лабораторију. Била је велика, осветљена и пуна епрувета и бочица различитог садржаја. Видела је и позоришну салу. Огромна просторија беше сва у прозорима, и са мноштвом необичних столица. Изненада Лиза осети како је диже неки вртлог и односи је. Алијата викну: „Драго ми је што сам те упознала!”, и оде.

Лиза врисну и пробуди се. Била је у шуми. Све то беше само сан.

Наталија Илић

Четврта београдска гимназија Београд

Ментор: Проф. Ивана Бокић Крагић

СЕРДЦЕ МЕНЯ ПОСТОЯННО ТЯНЕТ К ДАЛИ И КРАСОТЕ НЕВИДАННЫХ КРАЕВ

Лиза была обыкновенной пятнадцатилетней девушкой двадцать первого века. Она училась в гимназии, говорила по мобильнику без конца, делала себяшки, у неё было много друзей, она знала все булочные, кафе-мороженое, кондитерские и торговые центры в пределах пятидесяти километров, вздыхала по мальчикам, следила за модными тенденциями, ссорилась с родителями и была как и все остальные пятнадцатилетние девушки.

Однажды она выбежала из дома, потому что не могла слушать крик её матери. Она убежала в лес, и пошла через него. Вдруг она увидела какую-то пещеру, она вошла в неё, и потом потеряла сознание.

Она проснулась и остановилась в изумлении, увидев что она находится в самом современном городе мира – может быть более современном, чем Нью-Йорк. Улицы были из белого, гладкого камня, здания невероятно высокие и блестящие, и некоторые странные вещи плавали, голубым подобно лазури, небом. Лиза смотрела с удивлением и восхищением вокруг себя. Вдруг, она увидела девушку, которая подходила к ней. У неё была необыкновенная причёска, и одежда у неё была очень смелой. Она выглядела впечатляюще. Она выглядела как будто витает над тротуаром. Волосы у неё были скручены в многочисленные пучки, она носила чёрную куртку, и футболку открывающую живот, у неё были красивые серьги, а её брюки были узкие и доходили до колен, и на ногах у неё были кроссовки, которые выглядели потрясающе. Она выглядела очень модно, гороздо более модно, чем те популярные девушки в школе.

ЗЕРКАЛО

Незнакомая девушка улыбнулась и сказала: «Привет, я Алията. Как тебя зовут?» «Меня зовут Лиза.» «Что это за имя? Не обижайся, но одежда у тебя вполне старомодная.» «Эти же джинсы по последней моде!» «Ну, смотри, здесь такую одежду носят только люди без вкуса. Откуда ты?» «Я из Белграда.» «Белграда? Подожди, мне кажется что я слышала про этот город. На уроке истории.» «Да, наверное ты слышала. Где я?» «Это Аймаро.» «Аймаро? Где это?» «Вот видишь эти две реки? Это Сеян, а то Дилог.» «Никогда не слышала об этих реках.» «Слушай, Сеян когда-то называли Сава, а Дилог – Дунай, я так думаю.» «Так называются в моём времени! Значит мы находимся на месте бывшего Белграда? В каком я времени?» «Да, здесь был расположен Белград. Сейчас тридцать пятый век. Три тысячи пятсотый год, если хочешь что бы я была точной.» «ЧТО!?!» «Эй, не кричи. Слушай, тебе срочно нужны новая причёска и одежда. Хочешь чтобы я помогла тебе/я помогу тебе?» «Да, спасибо. Извини за крики.» «Да нет проблем.»

Алията взяла собой Лизу в дикий шоппинг. Лиза очаровано смотрела вокруг себя. Перед ней появлялись все новее и изумительнее здания. Город был ультрасовременным. Пока они гуляли, Алията объясняла Лизе что к чему. Лиза узнала что Алияте тоже пятнадцать лет, но и что она одна из менее современных девушек в городе, потому что у неё очень строгие родители, которые ей не позволяют никаких сумасшедших/безумных операций, пирсинг/прокалывание тела, татуировки, слишком провокационную одежду или какой-либо вид украшений, неприемлимый для пятнадцатилетней девушки. По словам Алияты, они были очень строгие и консервативные, и это Алияту сводило с ума. Также она узнала что те объекты на небе, на самом деле транспортные средства. Девушки посетили несколько торговых центров, купили много одежды, дополнений и тому подобных вещей, и затем Алията привела Лизу домой и нарядила. Лиза восхищалась как ловкостью Алияты, так и современным домом. Все было сделано из стекла, камня и экзотичного дерева. Комната Алияты была невообразимо красивой. Алията познакомила Лизу со своим питомцем, змеей Лил. Лил была дружелюбной/общительной и хорошо воспитаной змеей. У неё был большой террариум.

Позже Алията показала Лизе свою школу. Лиза только глазела. Школа была огромной, современной, удобной. Выглядела как замок, и вокруг неё был огромный двор. Во дворе даже есть бассейн. Тут был и гараж для различных летательных машин, а во дворе было много животных. В огромном террариуме, большом как шкаф, было несколько змей, а в другом, который было того же размера, была пара черепашек, было несколько столбов и рядом с каждым столбом был домик для собаки, перед домом были миски для еды и воды, а для столбов были связаны собаки: немецкий дог, борзая, мастиф,

ЗЕРКАЛО

далматин, лабрадор и многие другие. Цепи были достаточно длинными, чтобы собаки могли бегать по всем двору, но не могли выйти из него. Также было и несколько кошек, лежащих в своих корзинах и спокойно мурлыкающих. В одной клетке, размера телевизора были мыши: серые, белые, полевые и другие. В одной части двора было озеро окруженное скамейками, а в другой части был большой сад, полный цветов и декоративных растений. Алията объясняла: «Ученики кормят и купают животных, поддерживают двор и заботятся о саде. Таким образом мы учимся ответственности, и это никогда не скучно. Когда у нас перерыв, мы можем играть с животными. Не стесняйся, свободно побалуи/полюсти, они очень прирученные и ласковые.» а Лиза протянула руку и побаловала сербернара, который ответил веселым твяканьем и маханием хвоста.

Когда увидела интерьер школы, Лиза перестала дышать. Она была большой словно двадцати аэропортов и очень красивой. На стенах висели рисунки, картины, платки с вышивками и подобное, «Это наши работы.» пояснила Алията. «Раз в неделю у нас двойной урок художественного выражения, и тогда мы создаём эти работы.» «Они прекрасны», сказала Лиза, а Алията показала некоторые картины: « Это я их написала» похвасталась, «Ты родилась художницей.» сказала удивленная Лиза, и Алията поклонилась, «Спасибо, пойдем дальше?», спросила она и взяла собой Лизу.

Лиза видела классы. Они были просторными и солнечными, а парты были аккуратными и красивыми. Также она видела и школьную лабораторию. Она была большой, светлой и полной пробирок и флаконов различного содержания. Она также видела театральный зал. Огромное помещение было все в окнах, и с множеством необычных стульев. Вдруг Лиза почувствовала как её поднимает и несет какой-то водоворот. Алията крикнула: «Рада что с тобой познакомилась!», и ушла.

Лиза пронзительно закричала и проснулась. Она была в лесу. Все это было лишь сон.

Наталия Илич

Четвртая гимназия в Белграде
Преподаватель - профессор Ивана Бокич Крагич

Воислав Нешич и Милич Перкович

Четвѐртая гимназия в Белграде
Преподаватель – проффесор Оливера Средоевич

ОГЛЕДАЛО

ЧАСОПИС УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА СРЕДЊИХ ШКОЛА

2. БЕОГРАДСКО ОГЛЕДАЊЕ

Конкурс за средњошколце Србије и региона
у три категорије: **поезија, кратка прича и есеј**

На конкурсима могу учествовати ученици из земаља региона (Црна Гора, Република Српска, Босна и Херцеговина, Хрватска...) са једном песмом, једном кратком причом и једним есејем. Обавезно је навести назив рада, име и презиме аутора и разред, име професора/ментора, адресу школе, контакт телефон и имејл адресу.

Радове слати најкасније до **31. марта 2017.** године, у електронској форми на адресу **ogledalo.blagovest@gmail.com**, а песме на **olgicarajic@gmail.com**

Текст, ћирилицом или латиницом, треба да буде откуцан у фонту Times New Roman, величине 12. Кратка прича и есеј не би требало да прелазе 2 странице, односно 3600 карактера.

Стручни жири извршиће избор најбољих радова, доделити по три награде у свакој категорији, а најуспешнији радови биће штампани у мајском броју часописа **ОГЛЕДАЛО**.

Свечана додела награда биће 12. маја 2017. у 12 сати.

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
